

1

I SKJUL

Kelly løb op og ned ad stentrappen, mens hun forsøgte at undvige sprækker og lavhængende ledninger.

Den forladte fabrik var ikke det smukkeste sted til en morgenløbetur, men det var hendes eneste mulighed.

Det føltes rart at løbe. Faktisk føltes det nødvendigt, for ellers ville hun være blevet skør af at skjule sig herinde.

Efter nogle hundrede runder havde Kelly det fantastisk, selvom hun var lidt rødkindet. Hun gik ned på første sal, hvor hun og de andre havde slået lejr i nogle gamle kontorer, hvorfra man kunne se ned på selve fabrikken i stueetagen. Gulvtæppet

var flået i stykker, luften var tung, og der var ikke vand i rørene.

Kelly gik ind i værkførerkontoret, hvor Stanley sad ved et støvet skrivebord og var dybt koncentreret om sin notesbog. Det prikkede i hendes horn.

Jeg vil nødig skulle fortælle dem det, lød Stanleys bekymrede tanke.

Kelly indsnævrede øjeblikkeligt sin telepatiske evne. Den rakte sommetider stadig for langt, når hun et øjeblik blev uopmærksom, men hun prøvede virkelig at respektere sine holdkammeraters mentale privatliv.

Alligevel kunne hun ikke lade være med at spekulere på, hvad det mon var, Stanley ikke ville fortælle.

”Hvor er Minh?” spurgte hun i stedet og så sig omkring.

”Øh ...” Stanley så op. ”Han sagde noget om, at han ville rekognoscere og prøve at skaffe os noget mad.”

Kelly mærkede uroen. Minh var ikke fornuftig nok til at holde lav profil uden hende til at holde snor i sig. Hun tvang sig til ikke at tænke mere på det – Minh var et selvstændigt individ, og hun kunne ikke bestemme over ham.

Han skal nok klare den, sagde hun til sig selv. **Den her del af industrizonen er stort set forladt.**

Desuden knurrede hendes mave, så hun håbede, at det ville lykkes Minh at finde mad.

”Super,” sagde hun og satte sig på kontorstolen over for Stanley. ”Jeg dør, hvis jeg skal spise flere gamle peanuts.”

Stanley bemærkede ikke hendes forsøg på at lette stemningen. Han stirrede bare på sine notater.

Kelly var mod sin vilje fristet til at trænge ind i Stanleys sind igen. Hun skubbede den farlige indskydelse fra sig – hun var nødt til at vente, til han var klar til at spytte ud ligesom et helt almindeligt menneske uden telepatiske enhjørningekræfter.

”Hvad gør vi med Jimmy?” spurgte hun.

Sidste gang de havde set griffen, havde Medusa forvandlet ham til sten. De havde været tvunget til at efterlade ham og flygte. Minh havde været rasende på sig selv over, at han i det mindste ikke havde forsøgt at slæbe statuen af Jimmy med – men Kelly havde trøstet ham med, at Samlerens tilstedeværelse ikke havde givet dem andet valg.

”Jeg ved det ikke,” sagde Stanley og skubbede omsider notesbogen fra sig. ”Jeg håber, du kan ophæve forbandelsen, så han bliver sig selv igen. Hvis du kan få nogen ud af et maleri, hvorfor skulle det så ikke også kunne lade sig gøre med andre af Williams ... kunstværker?” Han skar en grimasse.

”Men først må vi finde ham,” sagde Kelly.

”Lige nu er det for farligt,” sagde Stanley. ”Der er Hvepse overalt, og Samleren forventer, at vi gør et redningsforsøg.”

”Vi har før gjort farlige ting,” indvendte Kelly.

”Ja, i desperation,” gav Stanley igen.

”Jeg er rimelig desperat efter at redde vores ven,” sagde Kelly, der var ved at være lidt irriteret.

”Vi er alle sammen desperate efter at få vores kære tilbage,” sagde Stanley. ”Men vi kan ikke hjælpe dem, hvis vi bliver fanget.”

”Men hvad hvis Samleren ødelægger Jimmy?” Alene tanken gjorde Kelly svimmel. ”Eller hvis han allerede har gjort det.”

Stanley nikkede bistert. ”Han vil være fristet til at gøre det. Måske tror han, at han kan forhindre profetien om hans undergang i at gå i opfyldelse, hvis ...” Hans øjne blev bekymrede, og blikket gled ud mod horisonten.

”Hvis hvad?” spurgte Kelly. ”Hvad er der, Stanley?”

Stanley sukkede. ”Hvis Crickshaw endnu ikke er færdig med at oversætte *Profetier og varsler*. Jeg er ikke glad for at skulle sige det her, men i bogen stod der noget om, hvad der sker, hvis et af de mytiske væsener dør.”

”Hvad?” udbrød Kelly forfærdet. ”Det har du da aldrig fortalt.”

”Jeg håbede, at det ikke ville blive nødvendigt,” sagde Stanley og rakte hånden ind over skrivebordet. ”Kelly, du må hjælpe mig med at hente teksten frem fra min hukommelse. Vi kan få brug for den, hvis Jimmy ikke længere er i live.”

